

Entrevista a Bartomeu Vidal, ex-conseller de Cultura del Govern Balear

“Si hagués estat un conseller per a no fer de conseller hauria durat més”

Bartomeu Vidal, conseller de Cultura del Govern Balear durant quatre mesos, repassa en aquesta entrevista el motius que, al seu parer, portaren UM —el seu partit aleshores— a forçar la seva destitució del càrrec. Ara, Vidal és militant del PP de Balears.

“Si jo som un conseller nacionalista i em critiquen en Joan Morro, en Tomeu Vicens o na Maria Antònia Munar, de l'executiva d'UM, doncs, això no m'afecta

Què se sent quan el destitueixen no més quatre mesos després del seu nomenament, sense haver pogut fer quasi res en tan poc temps?

—No ho sé perquè realment van ser quatre mesos viscuts amb tanta intensitat, amb tanta força i tan aviat que la veritat és que em semblaren molt més que 4 mesos. A més, jo no veig la feina estrictament com una qüestió d'objectius ni de finalitats, crec que la feina val per si mateixa. Els resultats, en definitiva, crec que són una qüestió sencundària. L'important és omplir cada minut de feina de la màxima activitat possible i amb el sentit polític que vas cercant. Crec que això ho vam aconseguir durant aquell temps. Per això aquells quatre mesos no em deixaren cap mal gust, ni pel poc temps ni per la feina.

—Li faré la pregunta més directament: vostè esperava que el seu partit, UM, demanàs la seva destitució?

—Jo sabia que la situació era d'una

inestabilitat absoluta. Era perfectament conscient que allò que el partit em demanava jo no ho compliria, perquè senzillament era absolutament impossible per a mi.

—Què era això que vostè no podia o no volia fer?

—...bé, si el partit m'hagués exigit ser més bon conseller, crec que ho hauria pogut aconseguir. Però si el partit m'exigeix ser pitjor conseller del que som, això ja no... això jo no ho sé fer. Fer feina malament a posta és una cosa que si no hi tens pràctica no ho saps fer. I jo, la veritat, és que fer les coses malament a posta no ho sé fer.

—Podria ser un poc menys críptic?

—Diguem que una feina de poc temps deixava en evidència una feina de molt de temps... En aquestes circumstàncies necessàriament havia d'arribar el moment de tallar.

—Aquesta fou la raó bàsica, segons vostè, de la seva destitució?

—Sí. Després s'hi poden cercar altres raons secundàries, o posar-hi altres excuses, però bàsicament era que entre el partit, i específicament amb la presidència, i la tasca política que jo feia s'anava creant una certa incompatibilitat.

—Es a dir, que vostè ja veia venir la destitució.

— Sempre ho agafes amb un poc de sorpresa. En el meu cas sobretot per l'actitud de determinades persones amb les quals sempre ens hem relacionat des de l'amistat. La veritat, però, és que ara mateix ja no m'afecta, ja no em diu res aquella història. Recordes d'aquella frase de diu “constato que no me afecta, ni de flic ni de floc y por aquí no me trincan”? Idò jo tenc un poc la mateixa sensació: que no m'afecta. En definitiva, crec que és el problema que els romans en deien l'autoritat moral, que els homes moderns hem oblidat un poc. Si jo som un conseller nacionalista i em critiquen en Joan Morro, en Tomeu Vicens o na Maria

Antònia Munar, de l'executiva d'UM, doncs, això no m'afecta gens perquè els seus fulls de servei al país crec que són bastant més minsos que el meu. Que ells són més i jo perd? Ja ho deia Trias Fargas, tampoc no m'afecta, són les regles del joc. Per ventura arribarà el dia que les regles del joc no siguin aquestes, sinó unes altres, però mentrestant són aquestes. Per ventura si jo hagués estat un conseller per a no fer de conseller hauria durat més en el càrrec, però això no té sentit, durar per durar no té cap interès per a mi. Si jo era conseller era precisament per fer el que feia.

—*Vol dir que UM va prenent el camí d'Unió Valenciana?*

—Miri, hi ha un tema molt clar. Quan jo era conseller tenia magnífiques relacions amb els nacionalistes, tant els del PSM com d'altres partits nacionalistes catalans. I això deu significar alguna cosa, almenys com a símptoma. Resulta, però, que les meves relacions amb certa gent del meu partit eren horribles. Com s'explica això? És clar, es pot explicar dient que per ventura els meus interlocutors dins el partit no era gent de la mateixa ona nacionalista que la meua. Si certes persones d'UM tenen una relació bor-

vaig ser conseller. Un president que em va sorprendre gratament perquè sempre vaig tenir amplíssims marges d'actuació.

—*Digui'm què li suggereix la idea de fer un partit nacionalista guanyador a Balears.*

—M'hi he pegat més de deu anys per aconseguir-lo, i res de res. Si miram endarrere, un partit a l'estil de CiU a Catalunya sembla que no és possible a Balears. Si miram els partits nacionalistes que han obtingut bons resultats, com és el cas del PSM en les darreres eleccions, veim que ha fet uns 20.000 vots...

gens perquè els seus fulls de servei al país crec que són bastant més minsos que el meu." PERE CARMONA

—*Com veu l'evolució recent del seu ex-partit?*

—Pens que cal remuntar-se un poc més abans. Quan na Maria Antònia Munar assumeix la presidència molts, jo entre ells, vam veure el futur amb optimisme. Però aviat na Maria Antònia Munar canvià la gent que escoltava per passar a escoltar altres que estaven més allunyats del partit i, també, de la política activa. Els resultats són coneguts, és el que va passar dia 6 de juny. Jo ja li ho havia dit a na Maria Antònia i no em va creure. El resultat és que UM té una ferida grossa, molt grossa, i si aquesta ferida ja era grossa abans de dia 6 de juny, posteriorment a aquesta data la ferida és grossa i, a més, està infectada. Aquesta situació l'ha provocada la direcció d'UM i especialment Maria Antònia Munar. UM ha sortit d'aquesta situació amb una posició més difícil, més inestable, amb uns plantejaments ideològics més *valencianistes* que no nacionalistes...

rascosa amb mi i jo em duia molt bé amb certes persones del PSM, és clar que algú d'aquest triangle (PSM, Vidal i UM) no és massa nacionalista. Qui és? Amb els fets es demostra clarament quins dels dos angles són nacionalistes i quin no ho és.

—*Vostè, que fa declaració fervorosa de nacionalisme, com és que ha entrat en el PP?*

—S'entén per dues raons diferents. Primer perquè el president Canellas, quan va passar tot allò, em va demanar que si volia entrar en el Partit Popular. Vaig trobar que era millor esperar un poc, ja que havia demanat el reingrés en Unió Mallorquina, que no m'acceptaren. Tampoc es produí cap invitació de cap altre partit. Aleshores la situació era: o deixar la vida política o seguir. I vaig voler seguir en el mateix marc que havia tingut sent conseller. Quin marc és aquest? El del partit que presideix el mateix que és president del govern en què

La diferència fins els 191.000 [resultat del PP, guanyador] és òbvia. I això és un magnífic resultat per al nacionalisme! Vertaderament, mirant endarrere, no és possible un partit nacionalista guanyador.

Mirant endavant, actualment tenim un partit que aquí, a Balears, es diu Partit Popular i que és un partit diferent al PP de Madrid, de Jaén, de Logronyo o de La Rioja. Diguin el que diguin, és diferent. Aquí és un partit molt arrelat en la gent, molt arrelat en les nostres virtuts i defectes. Un partit molt arrelat, superarrelat. A més, té un líder que, per mi, és aquí el que a Catalunya representa Pujol, sempre salvant les diferències entre la història de Catalunya i la de les Balears. Avui, el Pujol d'aquí és Gabriel Canellas. Aquest és el líder d'aquí, la persona, el polític, que els mallorquins voten majoritàriament.

Miquel Payeras